

La casa de préstecs.

Las nou del matí. Per Deu és diumenge!

Amb els ulls quasi tancats, m'apropo al interfon. Tota la colla a casa! Que fan aquí?

M'estimo molt els meus germans però els estimaria més cap

a les onze! Obro per no deixar-los al carrer encara que ganes no hem falten.

Entren els tres sempre en el mateix ordre, les dues petites al davant i el meu germà darrera. Les dues petites! Ja tenen divuit i vint-i-un anys, però sempre seran les petites.

El meu germà directe a la cuina a fer cafè. Las peques cap el menjador aixequen persianes. Un sol d'agost m'irrita els ulls. Vaig a la dutxa.

Després de quinze minuts d'aigua calenta recordo que tinc la família esperant. Surto de la dutxa i m'espanto. Entre remugar i bordar per l'hora i el dia no hi havia pensat que potser eren aquí perquè als pares els i ha passat alguna cosa greu! Agafo el barnús de darrera la porta i em al poso una tovallola al cap. Corro descalça per el passadís, rellisco i patapam! Mon germà arriba el primer per recollir-me del terra. Les petites miren al darrera. Comencen tots a riure. Coi! Els papas? Tots be? Tots be! El meu germà em tranquil·litza entre riure i llàgrimes.

M'acompanya a l'habitació i torna cap a la cuina acabar de fer l'esmorzar que està preparant. Em vesteixo i ja desperta vaig al menjador.

La taula ja està posada. Cafè, suc, pa amb embotit, potser no és tan dolent que vinguin matiners un diumenge!

Només seure, era conscient que, la Txell començaria a parlar de qualsevol cosa. Dit i fet! Entre el batxillerat i les discussions amb les amigues amenitza l'esmorzar. Una vegada recollida la taula de plats, la Leyre posa el segon cafè a les tasses. De sobte el meu germà em planta una fotografia damunt la taula. M'emociono. La iaia! Quan de temps! Aquesta foto no l'havia vist mai! De negre com sempre! Amb aquella cara de guerra que deia la mama. Quants anys feia d'aquella foto? I, on era? Alguna cosa d'aquest pati em resulta familiar. Miro al meu germà i assentint em somriu. És París! Des de que érem petits la mare te uns quadres de París, reconec aquest carrer! Però que feia la iaia a París? Tots ens fem la mateixa pregunta. Em quedo callada esperant una resposta però ni molt menys m'esperava l'aventura!

El meu germà m'explica que és una foto d'un quadre de Santiago Rusiñol, La casa dels préstecs.

Aquesta pintura està datada del 1889 i la va trobar junt amb una carta escrita a mà fa uns dies a casa dels pares. La carta, que vaig llegir immediatament, era breu. Descobreix la història revere de la teva família. Signat A.D.N.

Flipada! No em surt un altre paraula! Flipada!

Pregunto al meu germà que fem. S'aixeca, agafa les claus i diu: marxem a Sitges!

Actuo per inèrcia. Surto darrera d'ells i em fico al cotxe. Sort que estem a un pas.

Sitges m'encanta. La platja de Sant Sebastià, el carreró empedrat que va a l'església, el palau del rei Moro. De petits la mare agafava el tren i ens portava a la platja. Tot i tenir la Barceloneta a costat de casa, ella sempre Sitges.

Totes tres seguim mon germà fins el Palau Mar i Cel. Dintre està la pintura original de Santiago Rusiñol. La pintura on suposadament surt la iaia. Entrem i anem directes! La observem. La mirem. És màgica. A la iaia l'envolten plantes, un roda per esmolar com la que tenia el avi per les eines, esborranys de dibuixos penjats a la porta d'una botiga; bocabadats.

Vam observar molt atentament però no trobarem res. Mon germà, decebut per la curta aventura, ens fa sortir sense poder observar el reste del museu. A corre cuita arribem al cotxe de nou. La nostre connexió de germans era inigualable. Totes tres sabíem, per la seva cara, que ara toca visitar la mare.

Les dotze. Fins les dues de la tarda els pares no ens esperen a dinar. Avui, dia diferent de bon matí. Tots quatre tenim claus però son les petites que encara viuen amb ells les que obren la porta. Com era d'esperar la mare està llegint al menjador i el pare veu les notícies a la tele. Sorpresa ens fa seure després d'abraçades i petons. Una vegada a la taula gran del menjador, el pare pregunta que fem tan aviat. Abans de poder respondre la mare surt amb el vermut. Primer, gots i begudes seguit de pica pica infinit que mai he arribat entendre on te tan de rebost!

Mon germà treu la carta. Els pares es miren. Ho saben! Saben que és la iaia!

La mare riu com mai! Torno a flipar!

Ho sé! Impacients! Ja vaig...

Resulta que, la de la pintura, era la iaia de la iaia! Va viure a París durant uns tres anys perquè el seu marit va trobar feina en una petita botiga de fuster. Al principi la botiga es dedicava només a fer mobles. La mare explica que un dia el propietari va patir una reu malaltia degenerativa dels ossos i no podia crear mobles nous. Agraït per la oportunitat de feina que li va donar la família d'aquest senyor, l'avi agafa els mobles vells de la gent i els restaurava. La petita botiga va tornar a tenir uns ingressos. Molta gent adinerada, clients antics la majoria, no volia els mobles antics o trencats i els hi deixaven perquè aprofitessin les fustes. L'avi els restaurava i els tornava a vendre. Una de les primeres casa de préstecs de Paris, reia la mama.

El fuster era amic de Santiago Rusiñol i en agraïment per la feina del avi va fer la pintura en aquell mateix raconet.

La mare sempre havia dubtat d'aquella història explicada de generació en generació per això mai ens ho va dir. Quan va rebre la carta va voler investigar una mica. A nivell familiar no ens quedava cap font d'informació i per desgràcia no va trobar la persona que signava l'escrit. Llavors ho va deixar estar.

La paella ja estava a taula i nosaltres quatre amb la forquilla a una mà i el mòbil a l'altre. Buscant informació de Santiago Rusiñol. Tots quatre ho trobem. A.D.N. L'Arca de Noè. Una entitat barcelonina fundada per Santiago Rusiñol. Encara ens queda aventura.

El dinar s'acaba i amb això part del nostre diumenge. Sabem que toca el proper cap de setmana. Cap a Barcelona. Quines ganes de tenir un altre història que escriure!

Aroa Bertomeu